

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 15.330 van 29 augustus 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X alias X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 april 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 maart 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. VAN HOECKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de feitelijke gegevens.

Het door verzoeker niet betwiste feitenrelaas, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“Volgens uw verklaringen bent u een Ashkaeli afkomstig uit Macedonië en in het bezit van de Macedonische nationaliteit. Op 23 januari 1997 diende u in België een eerste asielaanvraag in als Shaban (K.), geboren op 15 januari 1967 in Dubraves, Kosovo, en in het bezit van de Joegoslavische nationaliteit. U verklaarde van etnisch Albanese afkomst en moslim te zijn. Volgens uw toenmalige verklaringen was u in januari 1997 uit Kosovo vertrokken om uw echtgenote, Sakipe (K.), die hier in België verbleef sinds 1 augustus 1996 en hier op 7 augustus 1996 asiel had aangevraagd, te vervoegen. U beweerde op 21 januari 1997 in België aangekomen te zijn. Op 7 februari 1997 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing van weigering van verblijf genomen. Op 17 juli 1997 bevestigde Commissariaat-generaal deze beslissing. Op 30 oktober 2003 diende u in België een tweede asielaanvraag in, ditmaal als (B.) Sejdo, geboren op 24 mei 1971 in Madzari (Skopje), Macedonië, en in het bezit van de Macedonische nationaliteit. U verklaarde op 28 oktober 2003 in België aangekomen te zijn. Deze asielaanvraag werd op 25 november 2003 door de Dienst Vreemdelingenzaken geannuleerd wegens het opgeven van een valse identiteit en het verzwijgen van een eerdere asielaanvraag in België.

Op 30 januari 2006 diende u in België een derde asielaanvraag in. Andermaal verklaarde u ten overstaan van de Belgische asielinstanties (B.) Sejdo te heten en afkomstig te zijn uit Macedonië en in het bezit te zijn van de Macedonische nationaliteit. U verklaarde tevens van Ashaeli origine te zijn. Sinds 1989-1990 lid zou u lid zijn van de protestantse kerkgenootschap der Adventisten. U verklaarde bij uw eerste asielaanvraag gelogen te hebben over uw ware identiteit uit schrik voor de familie van uw toenmalige echtgenote. Zij was namelijk moslim en u adventist. Haar familie was gekant tegen jullie huwelijk. Op aanraden van uw oom besliste u in België een valse identiteit en afkomst te gebruiken. U bent sinds maart 2005 officieel gescheiden van uw echtgenote (B.) Zekija, die in 1996 in België asiel aanvraagde onder de alias Sakipe (K.). Zij verblijft vandaag met uw vier kinderen in Duitsland. Rond 1990-1991 verliet u een eerste keer Macedonië. U vertrok naar Duitsland en vroeg daar asiel aan. Dit werd u evenwel geweigerd. U keerde in 1994 vrijwillig terug naar Macedonië. Na uw eerste asielaanvraag in België vertrok u rond september 1997 samen met uw gezin naar Duitsland, waar u opnieuw asiel aanvraagde en verbleef tot 2003. Nadat uw asielpprocedure in Duitsland zonder succes werd afgesloten, keerde u in september 2003 met uw gezin terug naar Macedonië. In oktober 2003 bracht u uw echtgenote en kinderen naar uw schoonfamilie in Kosovo en keerde vervolgens terug naar Macedonië. Een paar weken later ging u uw gezin ophalen in Kosovo en reisden jullie verder naar België, waar u in oktober 2003 een tweede keer asiel aanvraagde. In december 2003 verliet u met uw gezin België en vertrokken jullie naar Noorwegen, waar u ook asiel aanvraagde. In 2005 verliet u met uw gezin Noorwegen en ging opnieuw naar Duitsland. U werd echter door de Duitse politie onderschept en naar Macedonië gerepatriëerd. Uw echtgenote en kinderen bleven achter in Duitsland. Bij aankomst in Macedonië op 16 november 2005 werd u op de luchthaven van Skopje door de grenspolitie ondervraagd en geslagen. Ze beschuldigden u ervan samen met de Albanezen tegen Macedonië te hebben gevochten. Uiteindelijk werd u vrijgelaten. U trok in bij uw broer Ramadan die woonachtig is in Madjare. Van hem vernam u dat onbekende personen reeds vijf à zes jaar in uw ouderlijke woning in Madzari verbleven. Het ging om een vader en vier zonen, waarvan er twee voor de speciale legereenheid Lavovi zouden werken en twee andere gangsters (Reketasi) zouden zijn. Hun namen zijn u onbekend. Deze woning behoorde na het overlijden van uw vader aan u toe. Uw broer had hen zonder enig succes uit uw woning proberen te verdrijven. Op 17 november 2005 begaf u zich een eerste maal naar uw woning om met de bewoners te praten. Ze vroegen u de volgende dag terug te komen. De volgende dag vroeg u aan één van de bewoners hoe hij deze woning had verkregen en hoeveel hij hiervoor had betaald. U legde hem ook uit dat u de zoon was van de overleden eigenaar. Hierop nam deze persoon een vuurwapen en dreigde ermee u te doden. Vervolgens werd u door een derde persoon op het achterhoofd geslagen en verloor u het bewustzijn. U kwam terug bij op enige afstand van deze woning. U signaleerde dit gebeuren bij de lokale politie van Avtokomanda (Skopje). Deze namen u mee naar de woning en spraken er met de persoon die u voordien met een wapen bedreigd had. U had een vermoeden dat de agenten deze persoon goed kenden. De politie adviseerde u hierna niet meer terug te keren naar de woning en de zaak te laten rusten. Twee à drie dagen later begaf u zich andermaal naar hetzelfde politiekantoor. U vroeg er om over uw problemen te mogen spreken met een inspecteur. U werd tot bij een inspecteur gebracht en legde hem uit wat u overkomen was. Uw verhaal interesseerde hem evenwel niet. Deze inspecteur wou enkel van u weten of u in Macedonië criminele feiten had gepleegd en verdacht u ervan voorheen aan de kant van de Albanezen tegen de Macedoniërs te hebben gevochten. Toen hij u liet gaan, kreeg u nog te horen dat u zich voor uw betrokkenheid bij het UCK (Ushtria Çlirimtare e Kosovës of Kosovaars Bevrijdingsleger) aan een convocatie van de rechtbank mocht verwachten. Op 24 november 2005 ging u langs bij de politie om een identiteitskaart te bekomen. U werd bij diezelfde inspecteur gebracht die u opnieuw ervan verdacht aan de zijde van het UCK te hebben gevochten. U werd onder druk gezet om dit toe te geven. Toen u dit weigerde werd er fysiek geweld tegen u gebruikt. Hierna mocht u opnieuw beschikken. De volgende dag bracht u dit politiegeweld ter sprake bij de politie van Bit Pazar (Skopje). Daar kreeg u te horen dat ze u niet konden helpen want dat dit niet onder de bevoegdheid van hun gemeente viel. Rond 25 november 2005 begaf u zich toch opnieuw naar uw ouderlijke woning voor een gesprek met de bewoners. De persoon die u voordien met een vuurwapen had bedreigd, bevond zich er alleen. Toen u hem weer vroeg hoe hij deze woning bekomen had, haalde hij opnieuw een vuurwapen boven en laadde dit. Vervolgens richtte hij dit op u en dreigde ermee dit te gebruiken. Er ontstond een gevecht en u vluchtte weg. Die avond kwamen twee van zijn zonen langs bij uw broer. U was niet thuis. Ze stelden vragen over u, sloegen uw broer en dreigden ermee u te zullen doden. U bracht uw broer bij thuiskomst naar het hospitaal voor verzorging. Rond 28 of 29 november 2005 kwamen twee onbekende Albanezen bij uw broer langs. U werd door hen meegenomen naar een woning in Aracinovo, waar u werd ondervraagd door een persoon in uniform van het UCK, waarvan u vermoedt dat het een commandant was. Hij verdacht u ervan als huurling gevochten te hebben aan de

zijde van het Macedonische leger in het conflict met de Albanezen. Hij dreigde ermee u gevangen te houden in hun kelder. U slaagde erin hem te overtuigen u vrij te laten. U diende zich wel binnen de tien dagen opnieuw bij hen te melden. Uw identiteitskaart werd door hen ingehouden. Op 17 of 18 december 2005 waren een zekere Slav en Brus, twee afpersers van de maffia en kennissen van de bewoners van uw ouderlijke woning, gewapend op uw werk naar u komen informeren. Omwille van al deze problemen besloot u uw land opnieuw te verlaten. U reisde eerst naar Belgrado, Servië, waar u gedurende twee à drie weken bij een familielid verbleef, alvorens u naar België doorreisde. U kwam in België aan op 21 januari 2006. Ter staving van uw identiteit legde u een Macedonische geboorteakte neer, uitgereikt in Madjare, Skopje, op 11 februari 2008 en uw Macedonisch paspoort, uitgereikt op 1 december 2005. Ter staving van uw asielaanvraag legde u informatie neer over de Ashaelibevolkingsgroep en verschillende rapporten van Human Rights Watch, Immigration and Refugee Board of Canada, Amnesty International, de Verenigde Naties, en de Europese Commissie aangaande de situatie van de Roma in Macedonië, waarmee u wil aantonen dat de Roma ernstig gediscrimineerd worden in Macedonië en ondermeer het slachtoffer zijn van politiegeweld.”

2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.1. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing moet worden vernietigd omdat essentiële elementen ontbreken die het bevelen van aanvullende onderzoeksmaatregelen noodzakelijk maken. De verwerende partij heeft, zo betoogt hij, nagelaten om de door hem meegedeelde rapporten over de ernstige discriminaties en het willekeurig politiegeweld waarvan Ashkali en Roma in Macedonië het slachtoffer zijn op adequate wijze te betrekken in de motivering van de weigering om het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen, niettegenstaande verzoekers raadsman op het einde van het gehoor de uitdrukkelijke vraag had gesteld om zijn aanspraak op subsidiaire bescherming te onderzoeken in het licht van deze rapporten.

Voorts stelt hij dat de geloofwaardigheid van zijn huidige asielaanvraag in de eerste plaats moet beoordeeld worden op basis van de thans verstrekte gegevens, zoals zijn authentieke geboortebewijs en paspoort, in plaats van te verwijzen naar incongruenties met zijn vorige asielaanvragen. Hij meent dat in het kader van zijn huidige aanvraag noch zijn identiteit, noch zijn etnie (Ashkali, Roma) in vraag werd gesteld. Het Commissariaat-generaal had moeten nagaan of verzoeker inderdaad Ashkali is, en of er vandaag inderdaad subsidiaire bescherming moet worden verleend aan Ashkali afkomstig uit Macedonië, hetgeen niets met de geloofwaardigheid van feiten uit een asielrelaas te maken heeft. Ten onrechte stelt de verwerende partij dus dat de ongeloofwaardigheid van een individueel asielrelaas moet worden afgewogen – wat betreft het al dan niet toekennen van subsidiaire bescherming – tegenover de vaststellingen van mensenrechtenngo's en overheden.

2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (R.v.St., nr. 163.124, 4 oktober 2006; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). Indien het relaas ongeloofwaardig is, moet niet worden ingegaan op de toestand in het land van herkomst (R.v.St., nr. 173.351, 9 juli 2007).

2.3. De motieven van de bestreden luiden als volgt :

"Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratief dossier stel ik vast dat ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet kan toekennen. Er dient vooreerst opgemerkt te worden dat u getracht hebt de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden door uw ware identiteit en herkomst te verzwijgen en een bedrieglijk relaas te vertellen in het kader van uw eerste asielaanvraag. Bovendien blijkt uit uw administratief dossier dat u bij uw tweede asielaanvraag op 30 oktober 2003 uw eerste asielaanvraag in België onder een andere identiteit initieel verzweeeg. In eerste instantie ontkende u uw vroegere asielaanvraag onder een andere identiteit. Pas nadat u geconfronteerd werd met uw eigen foto bij uw eerdere asielaanvraag gaf u toe reeds in 1997 in België asiel te hebben aangevraagd (zie gehoorverslag DVZ 4 november 2003). Tot slot verklaarde u bij uw eerste asielaanvraag van etnisch Albanese origine en moslim te zijn (zie vragenlijst CGVS 27 augustus 1996), terwijl u bij uw huidige asielaanvraag verklaarde van Ashkaeli origine te zijn en sinds 1989-1990 lid te zijn van de protestantse Adventische kerkgemeenschap (zie gehoorverslag CGVS 2 april 2006, p. 4). Een dergelijke handelwijze getuigt geenszins van een daadwerkelijke gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een kandidaat-vluchteling mag immers redelijkerwijs verwacht worden dat deze zijn asielmotieven te allen tijde zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit en vluchtmotieven. Uw uitleg terzake, namelijk dat u uw ware identiteit, geografische en etnische afkomst en religie aanvankelijk verzwegen hebt op aanraden van uw oom omdat u vreesde hier in België problemen te zullen kennen met de familie van uw vroegere echtgenote die tegen uw huwelijk gekant was (gehoorverslag CGVS 6 februari 2008, p. 5 en 6), mist geloofwaardigheid en is onvoldoende ter verantwoording, temeer daar u ook bedrieglijke verklaringen aflegde met betrekking tot uw vluchtmotieven uit Kosovo. Het feit dat u bij uw huidige asielaanvraag identiteitsdocumenten neerlegt ter staving van uw identiteit doet hieraan geen afbreuk. Verder dient te worden vastgesteld dat ook de geloofwaardigheid van uw huidig asielrelaas mbt uw problemen in Macedonië in 2005 ernstig op de helling komt te staan. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter staving van de door u aangehaalde feiten. Voorts kan maar weinig geloof gehecht worden aan uw bewering in 2005 in Macedonië problemen te hebben gekend met leden van het Kosovaars Bevrijdingsleger (UCK, Ushtria Çlirimtare e Kosovës). U verklaarde in dit verband trouwens dat in Macedonië slechts één UCK, het Ushtria Çlirimtare e Kosovës of Kosovaars Bevrijdingsleger, ooit actief is geweest, dat in het verleden oorlog werd gevoerd tussen de Macedonische autoriteiten en leden van dit Kosovaars Bevrijdingsleger die vanuit Kosovo naar Macedonië waren gekomen om de Albanezen in Macedonië te hulp te komen, en dat dit Kosovaars Bevrijdingsleger vandaag als zijnde het 'leger van Kosovo' allomtegenwoordig is in Kosovo (gehoorverslag CGVS 6 februari 2008, p. 6 tem. 9). Dit alles strookt niet met de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt. Hieruit blijkt immers dat het Kosovaars Bevrijdingsleger (UCK, Ushtria Çlirimtare e Kosovës) een guerilla-organisatie was die in de periode 1998-1999 in Kosovo strijd leverde tegen de Servische autoriteiten voor een onafhankelijk Kosovo, dat deze officieel ophield te bestaan op 19 september 1999, en dat zij toen werden opgevolgd door het Kosovo Protection Corps (Trupat Mbrotjese te Kosoves - TMK), een burgermacht die geen mandaat heeft voor rechtshandhaving of landsverdediging. Verder blijkt uit deze informatie dat ook in Macedonië in 2001 een Albanees bevrijdingsleger actief was en strijd voerde tegen de Macedonische autoriteiten voor meer rechten voor Albanezen, met name het Nationaal Bevrijdingsleger of Macedonische UCK (Ushtria Çlirimtare Kombëtare, National Liberation Army). Deze organisatie hield tevens op te bestaan met de afkondiging van de akkoorden van Ohrid in 2001. Ofschoon gelinkt aan het UCK in Kosovo, met wie dezelfde initialen werden gedeeld, ging het hier duidelijk om een aparte organisatie. Dat u dus in 2005 problemen zou gekend hebben met leden van het Kosovaars Bevrijdingsleger is onmogelijk. Ook aan de door u aangehaalde problemen in 2005 met personen die uw ouderlijke woning betrokken, kan weinig geloof gehecht worden. Zo is het vooreerst uiterst ongeloofwaardig dat u de namen (voornamen en/of familienamen) niet kende van deze personen die uw ouderlijke woning bewoonden. U beweerde immers dat deze personen reeds sinds 5 à 6 jaar voor uw terugkeer naar Macedonië in 2005 uw woning illegaal betrokken en dat uw broer sindsdien gepoogd had hen uit deze woning te zetten. Tijdens uw verblijf in 2005 in Macedonië kende u herhaaldelijk ernstige problemen met hen -waarbij u ondermeer door één van deze bewoners met een vuurwapen werd bedreigd- en hiervoor ging u meerdere keren klacht indienen bij de politie. Bovendien vormde dit probleem uiteindelijk één van de hoofdmotieven van uw vertrek uit Macedonië (CGVS 6 februari 2008, p. 3, 4, en 10 tem. 14). Dit alles in acht genomen mag toch verwacht worden dat u de namen van deze personen kent. U beweerde daarenboven dat twee van deze personen lid zouden zijn van de speciale legereenheid Lavovi (Lions) (CGVS, p. 3, 9 en 10). Uit informatie

waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt evenwel dat deze eenheid reeds in 2003 ontbonden werd en bijgevolg toen ophield te bestaan. Opmerkelijk is ook dat u evenmin de naam bleek te kennen van de inspecteur van de politie bij wie u klacht tegen deze personen ging neerleggen en die u er tot twee keer toe van betichtte aan de zijde van de Albanezen gevochten te hebben en hierbij geweld tegen u gebruikt zou hebben (CGVS 6 februari 2008, p. 11 tem 15). U liet tevens na voor deze feiten in Macedonië de hulp van een advocaat in te roepen en/of aan deze feiten ruchtbaarheid te geven door hiervoor een mensenrechtenorganisaties zoals bijvoorbeeld het Helsinki Committee te contacteren (CGVS 6 februari 2008, p. 13). De geloofwaardigheid van uw relaas wordt hierdoor bijkomend ondermijnd. Bovendien kon u helemaal niet aannemelijk maken waarom zowel de autoriteiten als dit UCK u er in 2005 van zouden betichten voor de andere zijde gevochten te hebben tijdens het conflict in Macedonië, dat reeds teruggaat tot 2001. U kon hiervoor geen logische en afdoende uitleg geven. Bovendien past dit niet in de houding die de Macedonische autoriteiten na dit conflict innamen. Zo werd door de Macedonische autoriteiten in 2002 een amnestiewet afgekondigd dewelke onder meer betrekking had op personen die in 2001 tegen de Macedonische strijdkrachten de wapens hadden opgenomen. Deze wet trad op 8 maart 2002 in werking en werd daadwerkelijk toegepast en is inmiddels volledig ten uitvoer gebracht, met uitzondering van diegenen die oorlogsmisdaden of andere ernstige criminele feiten hebben begaan. In het licht hiervan is het weinig aannemelijk dat diezelfde autoriteiten u plots in 2005 zouden betichten aan de zijde van de Albanezen gevochten te hebben en ermee gedreigd zouden hebben u hiervoor te zullen vervolgen. Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas en hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk hetzij het slachtoffer werd/kan worden van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, hetzij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. De informatie waarop ik deze beslissing baseer is in het administratief dossier gevoegd. De door u neergelegde informatie over de Ashkaeli bevolkingsgroep en de algemene rapporten met betrekking tot de Roma in Macedonië zijn niet van aard uw geloofwaardigheid te herstellen. Deze informatie betreft een algemene situatie, waaruit t.a.v. u niet zonder meer kan besloten worden tot het bestaan van een risico op vervolging en/of op het lijden van ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.4. De Raad stelt vast dat verzoekers argumentatie er in wezen op gericht is de pertinente vaststellingen – die door hem niet in concreto worden betwist en dus als vaststaand worden beschouwd – te minimaliseren, door te stellen dat in het licht van de bijgebrachte rapporten enkel moet kunnen worden vastgesteld of hij inderdaad Ashkali is en afkomstig uit Macedonië, opdat de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen worden verleend. De Raad is van oordeel dat, naast de vaststelling dat deze argumentatie inhoudt dat verzoeker zich niet verzet tegen de weigering van de vluchtelingenstatus, zodat deze weigering als niet- betwist en vaststaand moet worden beschouwd, verzoeker niet kan worden bijgetreden: niet alleen moet elke vraag tot toekenning van de vluchtelingenstatus individueel worden onderzocht, doch ook elk verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor een persoonlijke en systematische vervolging heeft, dan wel een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst is niet voldoende. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie, waarbij de persoonlijke invulling minder zwaar weegt voor subgrond c) van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot ernstige schade in de zin van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (R.v.St., nr. 177.396, 29 november 2007). De aard van verzoekers verklaringen, samengenomen met het feit dat hij geen begin van bewijs levert van de door hem aangehaalde feiten, leiden tot de conclusie dat de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kan worden aangenomen. Ten slotte stelt de Raad vast dat, voor zover verzoeker zich bevrijd wil zien van zijn ongeloofwaardige verklaringen, hij

noch middels de bedoelde verslagen noch op enige andere manier aantoont dat de toestand in Macedonië er één is zoals omschreven in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Ter zitting legt verzoeker nog een aantal internetartikels neer. Daargelaten de vraag of het gaat om nieuwe gegevens in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat deze stukken niet gesteld zijn in de taal van de rechtspleging en niet vergezeld gaan van een voor eensluidend verklaarde vertaling, zodat ze overeenkomstig artikel 8 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uit de debatten worden geweerd. Overigens maakt verzoeker ter zitting duidelijk dat deze stukken – die betrekking hebben op de periode 2001-2003 – geen betrekking hebben op zijn persoon.

2.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het middel niet gegrond is. In hoofde van verzoeker kan noch een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 29 augustus 2008 door:

Mevr. A. WIJNANTS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. J. GHEYLE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE.

A. WIJNANTS.